

Jeg har vandret i ytre og indre landskap på Montebello

En dag til skogs med spørsmålet «Hva betyr verdighet for meg?» som følgesvenn. En dag til fjells for å kjenne på «Hva er det urokkelige i mitt liv?». En dag ved vannet for å fundere over «Hva er kildene i mitt liv?».

Tekst: Kari Strøm

Livsstyrketrening kaller Montebello kurset «Vandring i ytre og indre landskap», der vi åpner for nye perspektiver ved å gå ute i naturen med sansene åpne, i stillhet. Lydene, luktene og synsinntrykkene blir sterkere når luften ikke forstyrres av menneskestemmer. Vi går sammen, men alene, med hvilepuls. Av og til stopper vi opp for å høre et dikt, en tekst eller syngende en sang.

Før vi starter vandringene, har vi alle spikket vår egen vandrestav, ett av kjennetegnene på en ekte pilegrim. Og vi har snakket om hva det vil si å være en pilegrim, å være en vandrer. Ordet kommer av det latinske ordet peregrinus (lat.) som betyr «en fremmed», en som har forlatt det kjente, og begitt seg ut på noe han/hun ikke vet hva innebærer.

Vi går ikke langt, ca. 3 timer om dagen, og vi kommer tilbake til eget rom med dusj og får servert nydelig mat på det gode hotellet Montebello nå er blitt - det er kanskje riktigere å kalle oss «pilegrim light». Likevel, den ytre vandringen gjenspeiler noe i vårt indre, vi får noe nytt å tenke på,

nye impulser, ny innsikt, kanskje. Opplevelser, tanker, følelser som kommer til oss under vandringen, tar vi med oss inn i vår refleksjonsgruppe. Her får vi muligheten til å sette ord på og reflektere over det som skjer – både i det ytre, og i vårt indre – sammen med andre. Det blir umiddelbart en tillitsfull stemning i gruppen, alle føler trygghet nok til å delta med sitt. Og jeg kjenner det igjen fra andre sammenhenger; hvor like vi mennesker i bunn og grunn er. Når jeg våger å gå inn i meg selv og dele det jeg finner med andre, er reponen oftest at dette kjenner andre seg igjen i. Det gjør godt, og det gir samhold.

Det er fine dager. Det er gode dager. Det gjør godt å være på Montebello.

Jeg har vært her en gang før, på et mestringkurs kort tid etter at jeg var ferdigbehandlet.

Montebello har gjennomgått en solid oppussing siden den gang. Her er ny fløy med fine rom, her er treningsrom, her er bibliotek, og i kjelleren finnes flere forskjellige soner, bl.a. eget rom med godstol og musikk-anlegg. Terrassen er utvidet, her er

gode møbler enten man vil sitte ved et bord og nyte utsikten, eller finne seg en liggestol og slikke sol eller lese en bok. I hagen blomstrer det fargerikt, og urteplanter i mange varianter sprer vellukt. Det er september, og litt kjølig, men da er det bare å plukke med seg ett av de mange teppene som ligger tilgjengelig både inne og ute. Vakre fotografier pryder rommene og korridorene, og fargerike møbler gir energi.

Det er foredrag og underholdning for den som vil, og gode filmer vises på kvelden. En utflukt til Maihaugen får jeg også med meg.

Og maten, jeg må si noe om maten: Variert, delikat, og med nydelige smaker, det plukkes nok flittig i urtehagen. Et lite glass rødvin, eller hvit, kan kjøpes til middagen. Å slippe å planlegge, handle og lage mat, bare sette seg til bords og få den servert – det er ferie!

På Montebello arrangeres temakurs innen mange aktiviteter, så jeg tror ikke jeg har vært her for siste gang. Jeg føler meg heldig som får komme hit, selv om inngangsbilletten var en kreftdiagnose.